

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/61/2017
Identifikačné číslo spisu:	3814203318
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3814203318.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej B. rod. Q. bývajúcej v J., zastúpenej JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, o zaplatenie 6 656,44 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 4 C 94/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 8. decembra 2016 sp. zn. 19 Co 311/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 21. januára 2016 č. k. 4 C 94/2014-166 zamietol žalobu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 2 189,75 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal z toho, že Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaná uzavreli 19. septembra 2007 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 150 000 Sk, s tým, že ho spolu s príslušenstvom bude splácať v mesačných splátkach po 2 260 Sk vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca. Splatnosť prvej splátky dohodli na 20. októbra 2007 a konečnú splatnosť úveru na 20. augusta 2017. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 27. júna 2013 postúpila Slovenská sporiteľňa, a.s. predmetnú pohľadávku (žalovanou nesplatenú sumu časť úveru) na žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok sa vyvodzuje zo spotrebiteľskej zmluvy, preto na daný spor aplikoval § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. S prihliadnutím na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, lebo zmluvu o postúpení pohľadávok z 27. júna 2013 treba považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom z čoho dôvodil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu rozsudkom z 8. decembra 2016 sp. zn. 19 Co 311/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny stotožniac sa s názorom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu. V odôvodnení uviedol, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu, že ide o pohľadávku alebo jej časť, u ktorej je klient aj napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splatením svojho záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu bolo súdom prvej inštancie dané ustanovenie správne aplikované. Žalobca v konaní nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanej v čase postúpenia bola spôsobilá na postúpenie v dôsledku čoho nemožno považovať postúpenie za platné, dôvodne súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si v konaní uplatňuje pohľadávku, ktorá na neho nebola postúpená platne. Konštatoval, že žalobca nepredložil súdu žiadny dôkaz o splnení povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona o bankách a pokiaľ žalobca až v podanom odvolaní predkladá podacie hárky, ktorými mienil preukázať doručovanie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, na tento dôkaz s poukazom na § 205a ods. 1, 2 O.s.p. nemožno prihliadať, rovnako nepreukázal doručenie výzvy z 22. marca a následne dodržanie 90-dňovej lehoty pred postúpením pohľadávky.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že právne závery odvolacieho súdu sú nesprávne, výrok potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Takouto otázkou je, či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoB“) upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné pre prelomenie bankového tajomstva v prípade postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, alebo upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné pre platné postúpenie pohľadávky banky na inú osobu a s tým súvisiacej právnej otázky, či si banka so svojím klientom môžu dojednať vzájomné práva a povinnosti odchýlne od toho ustanovenia. Podľa jeho názoru nižšie súdy vec nesprávne právne posúdili, ak žalobu zamietli z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Namietal, že v konaní bolo predložené relevantné oznámenie postupecu (úverového veriteľa) o postúpení pohľadávky a toto bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitímáciu, pričom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo 4. mája 2016 sp. zn. 1 Co 387/2015, Krajského súdu v Žiline z 9. augusta 2016 sp. zn. 5 Co 248/2016, z 30. júna 2016 sp. zn. 5 Co 228/2016, z 30. novembra 2015 sp. zn. 8 Co 564/2015 a Krajského súdu v Nitre z 27. júna 2014 sp. zn. 9 Co 133/2013. Za nesprávne považoval tiež právne posúdenie odvolacieho súdu týkajúce sa nesplnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 ZoB. Podľa jeho presvedčenia ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou, účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí nič o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za plnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. V tejto súvislosti poukázal na v právnej teórii formulovaný názor, podľa ktorého porušenie § 92 ods. 8 ZoB nemá za následok súkromnoprávnú sankciu v podobe neplatnosti postúpenia, ale len administratívnu zodpovednosť banky postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. Zdôraznil, že v prejednávanej veci bola navyše žalovaná v omeškaní po dobu 1193 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovanej so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok a tiež, že žalovaná s postúpením pohľadávok vyslovila súhlas (bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok). Vzhľadom k uvedenému právne posúdenie odvolacieho súdu splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB je nesprávne.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť toho právneho posúdenia. Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

9.1. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehotu na podania dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo. Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

9.2. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podania dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

9.3. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) žalobca napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku.

10. Vzhľadom na uvedené toto dovolanie žalobcu posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že dovolací dôvod, ktorý žalobca uplatnil, treba posúdiť podľa § 421 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

11. Žalobca za podstatu nesprávnosti právnych záverov odvolacieho súdu považuje, že odvolací súd v kontexte výkladu právnej normy - § 92 ods. 8 ZoB, t. j. v kontexte skúmania zákonných podmienok oprávnenia banky postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi na iný subjekt bez súhlasu klienta a s týmto spojenej platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky banky na iný subjekt, nesprávne posúdil právnu otázku súvisiacu s postúpením pohľadávky a zároveň zaujal nesprávny právny názor o nedostatku aktívnej legítimácie žalobcu.

12. V prejednávanej veci bolo rozhodné vyriešenie otázky, či podmienky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB treba považovať za zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky úverového veriteľa, a či v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu

postúpenia.

13. Problematikou výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal (por. rozhodnutia pod sp. zn. 7 Cdo 26/2017 a sp. zn. 1 Cdo 147/2017). Najvyšší súd v skutkovo a právne totožných veciach dospel k zhodnému záveru, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB upravuje zákonné podmienky, za akých možno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou a ich nerešpektovanie má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28. marca 2018 k vecnej stránke v podstatnom uviedol:

„14. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy úverovej veriteľky a žalobkyne o postúpení pohľadávok nedoznalo žiadnej zmeny (odhliadnuc od prečíslovania k 1. januáru 2009 pôvodného odseku 7 na odsek 8, v tejto súv. por. čl. III bod 46 a čl. XI zákona č. 552/2008 Z.z.) treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 O.z.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nespĺcanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok).

15. Z takejto úpravy vyplýva zjavná neudržateľnosť argumentácie dovolateľky tým, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť (hoci tu môže byť predmetom diskusie tá otázka akcentovaná dovolaním, podľa ktorej v takomto prípade nie je zrejmé, čo by v čase po oneskorenom splnení klientom jeho záväzku vrátane príslušenstva malo byť ešte predmetom postúpenia pohľadávky). To obdobne platí aj o nosnej časti samou dovolateľkou ponúknutej odpovede na otázku predostieranú dovolaním, teda že § 92 ods. 8 bankového zákona ako celok treba chápať len ako úpravu podmienok, za ktorých môže dôjsť k prelomeniu bankového tajomstva, pretože takáto interpretácia opomína, že splnením podmienok podľa prvej vety ustanovenia zákonodarca podmienil nielen postúpenie pohľadávok mimo tzv. bankový sektor, ale tiež také postúpenie, pri ktorom pohľadávku patriacu pôvodne jednej banke prevezme iná osoba s rovnakým statusom.

16. Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zadefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Druhou stranou rovnakej obraznej mince je potom, že na

nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie urobiť žiadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu.

17. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O.z.).

18. Pri nutnosti vyslovenia práve uvedeného boli ďalšie otázky nastroľované dovolaním právne nevýznamnými či nanajvýš akademickými, ak neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok bez ochoty alebo schopnosti žalobkyne preukázať splnenie podmienky postúpenia reprezentovanej písomnou výzvou banky pred postúpením spôsobila nedostatok prechodu žalobou uplatneného práva na žalobkyňu a teda i nedostatok jej aktívnej legitímácie konštatovaný už nižšími súdmi. Osobe s takýmto deficitom samozrejme nemohlo prislúchať ani oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a vzhľadom na už priblížené nazeranie na vec by do úvahy neprichádzalo ani odchýlenie sa účastníkov úverového vzťahu od úpravy celkom jednoznačnou pre jeden z nich.

19. Dovolací súd preto prípustné, avšak nedôvodné dovolanie po prejednaní veci bez pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) podľa § 448 C. s. p. zamietol“.

14. K tým istým záverom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí pod sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24. apríla 2018. Z tohto rozhodnutia plynie záver, že ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakázané. Z uvedeného plynie, že právny názor bol opakovane potvrdený najvyšším súdom; tu už ide o ustálenú rozhodovaciu prax vzhľadom k tomu, že názor obsiahnutý v skoršom rozhodnutí nijako spochybnený nebol, bol akceptovaný a vecne naň nadviazal (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa súdy oboch inštancií neodklonili od právnych záverov vyjadrených vo vyššie spomenutých rozhodnutiach najvyššieho súdu; súdy predpoklady pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nevyložili odlišne. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu je zjavné, že súdy postupovali podľa vyššie uvedenej judikatúry a dospeli k rovnakému záveru, že ak určitá pohľadávka je nepostupiteľná, jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

15. K odklonu od tejto ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v danom prípade nedošlo (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Dovolací súd preto dovolanie ako smerujúce proti rozhodnutiu, preto ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

16. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.